

lamkje hof-de boer

Van mien kaant bekenen

van mien kaant bekeken

lamkje hof-de boer

van mien kaant bekeken

riempies

een uitgifte van de Stichting Stellingwarver Schrieversronte
Oosterwoolde, 1990

De riempies van Lamkje Hof-de Boer bin eerder verschenen o.m. in et tiedschrift *De Ovend* (uutgifte van de Stellingwarver Schrieversronte) de *Liwwadder Kraante*, et *Fries Laandbouwblad*, de *Dreijer*, de *Ni'je Oost-Stellingwarver*, *Oer de grins*, *Onder eigen volk*.

Eerste drok, 1.000 ex., november 1981
Twiede drok, 500 ex., feberwaori 1982
Dadde drok, 500 ex., oktober 1982
Vierde drok, 500 ex., feberwaori 1983
Viefde drok, 500 ex., oktober 1983
Zesde drok, 500 ex., feberwaori 1984
Zeuvende drok, 500 ex., november 1984
Achtste drok, 500 ex., oktober 1986
Negende drok, 500 ex., 29 juni 1988
Tiende drok, 500 ex., feberwaori 1990

SSR-23

Niks uut disse uutgifte mag opni'j drokt en/of eupenbaor maekt wodden op wat veur meniere dan ok, zonder dat daor van te veuren schriftelik goedvienen van de schriefster veur geven is.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author.

© 1981 Lamkje Hof-de Boer, Berkoop
omslag en lino-snedes: Fred Zoer, Tuk
drok: Van der Meer, Oosterwoolde

ISBN 90 6466 026 3

Van mien kaant bekeken

Deur de jaoren henne hadde ik zo now en dan es behoefte om bepaolde dingen op pepier te zetten.

Veural de laeste jaoren kwam dat deur mien veraanderde levensomstaandigheden meer veur.

Ik hebbe wat riempies die ik schreven hebbe bi'j mekeer gadderd om daordeur ok wat zicht op mi'j zels te kriegen. Want aachter alles wat d'r op pepier staot, stao ik zels, want et is van mien kaant bekeken.

Lambertus de Boer

aende en begin

al weer een jaor veurbij
ontdaon an de iewighied
en overal liggen de brokstocken van de tied
as brakken van vergaank'likhied
waor bloemen tussen bluiien
van geloven
en dan opnij weer hopen
en vertrouwen
op een nij begin

alliend

as ik schrieven wil
dan schrief ik
as ik niet vot wil, dan blief ik
thuus - 'k zet wat koffie of wat thee
of ik kiek naor de T.V.
ik brei wat veur mien bepezeggers
soms gao 'k ok een kaortien leggen
ik zit mit een kraante of een boekien
lekker in 't vertrouwde hoekien
ik miemer soms ok wel es even
en dan daenk ik over 't leven
an mien kiender - of mien vrienden
och, ie kun zo vule vienen
om de leegte op te vullen
zo, daj' toch nog zeggen zullen
ik weet, dat ondaanks 't groot gemis
't leven toch nog zinvol is

as...

as alles waar was
wat de meensken zeden
as alles goed was
wat de meensken deden
as in de hiele wereld
in de dörpen en de steden
elk meenskekiend te eten had
of hi'j now blaank was, bruun of zwat
dan was d'r niet zo vule reden
te klaegen as op 't heden
en was d'r misschien... vrede

beknepen

kleine Margien was een maegien
van mar amperan vier jaor
en ze zol veur 't eerst vandaege
naor de kleuterschoele gaon
hielendal in 't ni'j haost steuken
stapte ze permantig doe -
dat had ze mit heur mem ofspreuken -
eerst even naor pake en beppe toe
pake was bi'j de aachterdeure
en ze reup: „oehoe pake!, kiek”
want ze was altied zo fleurig
en pake, now die kwam geliek
en hi'j zee: „kom es gauw mien maegien,
wat bi'j' mooi, ja wis, ja wis,
veural dat mooie witte kraegien
mar ik daenk, dat hi'j niet beknepen is”
en pake, mit zien grote hanen
die kneep doe 't maegien, mar niet zeer
mar d'r kwammen toch wel traonen
want dat vun kleine Margien reer
goelend is ze naor huus toe lopen
doe Mem heur vreug „wat is d'r now?”
zee ze: „'k wil pake aanst verkopen
hi'j is niet lief, hi'j kneep mi'j zo!”

Berkoop

in Stellingwarf, zo tussen Lend' en Tjonger
daor ligt een dörpien overal bekend
et is Berkoop en dat zal elk wel weten
en wie daor komt, die is daor vlogge wend

want de meensken bin hier krek liek as de grond
tillen niet zo zwaor en 't woont hier ok gezond
en omringd deur bomen ziej' de karke staon
die stille staot te dromen over kommen en gaon

veul mooie plakkies bin hier ok te vienen
in Meule- en Koepelbos en Lendekaant
zo bin d'r hiel wat dingen die je hier bienen
ja, 't woont d'r goed, bi'j oons hier op et zaand

want de meensken bin hier krek liek as de grond
tillen niet zo zwaor en 't woont hier ok gezond
en omringd deur bomen ziej' de karke staon
die stille staot te dromen over kommen en gaon

ja, wie hier warkt en leeft tussen de meensken
die het et hier meraokel naor 't zin
die zal gien aander woonplak ooit weer weensken
en gaot hi'j vot... verget hi'j 't lieke min

want de meensken bin hier krek liek as de grond
tillen niet zo zwaor en 't woont hier ok gezond
en omringd deur bomen ziej' de karke staon
die stille staot te dromen over kommen en gaon...

(Dörpslied Berkoop)

bi'j laampelocht

as wi'j om de grote taofel zatten
de pietereluielaampe an
en mitmekeer oons broggien atten
hoe noff'lik schoften was et dan
de blienen winteraovens dichte
de wereld veer - wat wussen wi'j
doe nog gien radio-berichten
gien oorlogsfilms - zonder t.v.
mar an de schaden op et bedschut
hadden wi'j as kiender altied nocht
wi'j fantaseerden in oonz' onschuld
bi'j die schaden van et laampelocht
as 't volk dan aachter de bedsdeurties lag
bestreek Mem et vuur, dat was 't besluit
en ok et aende van de dag
dan poestte zi'j de laampe uut

daank je!

daank je zeggen is een keunst
daank je zeggen veur een geunst
of veur een kleinighied - misschien
wat bloempies uut een tunegien
of veur een kiend dat jow anlacht
of veur een hiele mooie dag
daank je zeggen veur et leven
al is 't jow ok niet altied geven
soms was 't goelen, soms was 't wille
zoks dat maekt je wel es stille
mar toch „daank je”, da's de keunst
want elke dag is ja een geunst

december

kotte daegen - lange nachten
tied van spanning en verwaachten
veur kiender en veur grote meensken
mit veul grote en kleine weensken
riemen, dichten, goed en kwaod
kreupelriem en uut de maot'
geheimen aachter kaastedeuren
sleutels vot, kan ok gebeuren
keerz'locht, hulze- en sparretakken
kastfeest - euliekoeke-bakken
eten, drinken, bisschopswien
of wat eers in 't reumertien
dan veul heil en zegen weensken
veur familie - ere meensken
en mar niet te vule daenken
schinken nog een glassien vol
maeken nog een betien lol
vraogen niet hoe et kommen zal
in de wereld overal,
wat west is moe'n we dat vergeten
de toekomst - willen we die weten?

dood

d'r ligt een doodbrief in de gang
tussen de kraanten
en reklamespullen
wie zol et wezen...
oe, wat spiet mi'j dat
wi'j weren altied zo groot
mar ik weet, da'k heur de laeste tied vergat
en weer opni'j wus ik
dat de dood gien reek'ning hooft
mit al oons zullen

droomwereld

de oolde plaetse
appelbomen
zoel zoemerweer
een blauwe locht
'k zit mar stille henne
veur mi'j uut te dromen
de zorg van elke dag
veur een schoffien zo ontvlocht
een witte vlinder
strikt naost mi'j daele
op een bloempien in de blieke
vlak bij mi'j
en gaot mitien
dan ok weer veerder dwaelen
krek liek as mien gedaachten
zo veurbi'j...

Berkoop, juli 1945

et kiend

wat moet ik toch
in disse wereld
wat moet ik hier
mit dat geweld
zal ik mar niet
weeromme keren
bin ze hier nog
op mi'j gesteld
ik kan haost nargens
locht zien schienen
et liekt hier duuster
as de naacht
kan ik hier nog wel
ruste vienen
wodd' ik hier argens
nog verwaacht?

et oolde klintien

een knik in de oolde rogge,
et dak verrinneweerd,
de deuren hongen schieve,
de ruten glad verweerd.
onder de oolde daoke
het men minne tieden kend,
't was vrotten om te leven
men was niet vule wend.

aj' now dat oolde klintien
es weer zien nog een keer,
dan wi'jt haost niet geleuven,
ie kennen 't ja niet meer.
want vule van die husies
bin now een twiede huus
veur volk - vaek' uut de stad,
ze numen 't „weekend-huus”.

As zoe'n husien nog es praoten kon
dan zee et vast: „och heden
wat is de tied veraanderd -
mar bin de meensken now tevreden?”

et schaad over de wereld

et schaad over de wereld
maekt alles om oons henne
lieke zwat en duuster
en in mij is een stemme
die bange fragt en fluustert
waor is et locht
waor bin ik toch
bin ik op 'e vlocht
hoe lange nog...

gien wark

hi'j is nog jong
en vuult him stark
hi'j moet wat doen
hi'j wil an 't wark
zien vremde onrust
moet hi'j kwiet
mar hoe en waor
hi'j wet et niet
hi'j vuult him leeg
en zo onbanig
dat knaegt an him
hi'j wodt opstanig
die vraoge hieltied
wat moe'k doen
die stemme
hool toch jow fesoen
mar meensken
't is toch ok gien wark
zo jong en stark
en nooit an 't wark

haast

de lochten hangen grauw en zwaor
en 't rokt naor starvend blad
de daegen wodden kot en gries
de laeste bloemen bluuien

en over 't laand een waezighied
die drokt now al wat leeft
as 't waore daele veur een schoft
et kan oons zo vermuuien

en zie - die blaeden keunstig kleurd
ze trillen nog hiel even
en valen dan - ja altied deur
is 't starven om te leven

I remember

't was een toer om disse morgen
weer gewoon an 't wark te gaon
mit de daegen in de warre
nee, et was mi'j niks gedaon
d'r was gien ding dat op zien plak was
't hiele huus zat onder 't stof
doe ik de trommegies wat nao zag
vun ik nog taoi, 't was wel wat slof
dennenaalden op et kassien
op 'e taofel, op 'e grond
op et aanrecht lege glassies
een vremde smaek ha'k in de mond
in mien heufd was 't nog wat warrig
kon ik et niet goed meer an
doe inienen -
I remember, 't was december
waor 't van kwam

ik heur et nog

somstieden is et krek
of ik et nog heure
et schoeven van de zwaore grundel
op de achterdeure
et scharrelen van de protters meitieds
onder de pannen van et oolde dak
et sliepen van et grote broodmes
op de oolde regenbak
et flit-flat van de leren sloffen
as oonze mem leup deur de gang
en et zachies risselen van een moes
in 't beddestro, maekte oons
as kiender zuver bange
as oonze heit zien piepe uitklawde
dat reuk ie, en dat knarpte zo
wanneer him iene zochtend
in de bedstee ommekeerde
as hi'j es niet slaopen kon
en as et naachs es rommelde in de veerte
et zachies janken op 'e dele van de hond
et tikken van de oolde klokke
an et beddeschut

de stemmen uut de bedstee
van et kleine grut
et stinnen van et vee
bi'j 't winter op 'e stal
of een koe die een malle uuthael dee
dan kwam d'r weer een kalf
et springen van een katte op 'e zoolder
as hi'j aachter een moes an zat
et piepen van et aarme besien
as hi'j him te pakken had
et klunderen van de peerden in de stal
en morgens wied hoe vroeg
krijde de haene al
al zokke geluden die heurden
bi'j et oolde huus
en a'k d'r soms an daenke
dan bin 'k weer even thuus

kastmis

kastbomen, keerzen en kalkoenen
aarmoede in de wereld veur miljoenen
strak mesjerende soldaoten
tanks die rieden deur de straoten
meensken wo'n matteld argens
is d'r dan gien plak meer nargens, veur de
stille, heilige naacht

klein husien

klein husien
wegkreupen achter de bomen
wat staoj' daor
zo stille henne te dromen
versteur ik jow rust
dat spiet mi'j dan wel
want misschien maek ik jow
zuver wat kel
toch stap ik mar of
want ik kan et niet laoten
ik wol now wel evenpies
een peer woorden praoten
mar et blift hier zo stille...
dus, droom now mar weer
over jaoren terogge
de tied van hiel veer

kleine gloeperd

jow ogies die drijen
jow montien nooit stille
en altied mar fratsen
en altied mar wille
wat hej' weer in 't zin
wie moet et ongellen
weet ik et - ja watte -
wie zal 't mij vertellen
de stat van de katte
want et is toch mar reer
elk nemt et mar weer
al kriej' wel es brommen
't is nooit zo veer kommen
dat de iene of d' ere
jow mores es leerde
mar - gao niet te veer
want dan komt dat een keer
dan kriej' kleine gloeperd
ommeraeck veur jow poeperd

laete bloemen

tussen de ere bezukers
schoffelde hi'j de ziekenzael in
een bossien bloemen
wat onhaanssem veur him uut
hi'j legde ze mar gauw
op et voetenaende
van et bedde van zien vrouw
doe keek hi'j wat onwennig
en wat schruten om him henne
en gaf hiel vlochtig
heur een tuut
ze was nooit ziek west
daor kon hi'j zo op pochen
ze gong d'r nooit
een dag es tussen uut
mar now zi'j daor
zo ernstig ziek lag
now kreeg zi'j ok es bloemen
en een tuut.

meie

oe, meie, joecheie!
zo ni'j en zo gruun
zo fleurig
zo kleurig
mar uut en gedurig
dan bi'j' wispelturig
en haegel en donder
versteurd meitiedswonder
dan huveren de blatties
en krimpen de katties
mar zie dan inienen
de zonne weer schienen
dan bi'j' weer, 't is waor
de mooiste van 't jaor
dan is et weer meie
't zingt in oons, joecheie,
de mooiste, de meie is daor!

mien dörpien

as kiend hul ik al van jow
mien dörpien
as wij naor schoele leupen
langs de oolde zaandweg
mit al die wallegies
waorin zo hier en daor
een wilde appelboom
mit van die zoere kringen
waor wij zo vaeke
piene in 't lief van hadden
wij kenden alle dingen
en ok de husies an et pad
die kenden we
van binnen en van buten
liek as de meensken
aachter de ruten
't was allegere zo vertrouwd en eigen

now ken ik jow haost niet meer
mien dörpien
grote mesienen dreunen
en roppen in jow lief
dat dot mi'j zeer
mar et is de ni'je tied
en die bekommert him netuurlik niet
om de gevulens tussen jow en mi'j
mien dörpien

naemloos gedicht

een mooi gedicht
dat wodt dit niet
'k speel zo mar wat mit woorden
waor ik soms haost niet omme henne kan
want ik daenk d'r nog zo vaeke an:
de kaarnhoek in et oolde huus
de stienen keldertrappe
et rookhokke mit spek en wost
de hoolten pompe op 't oolde stap
de hoekspiene
et kammenet
de oolde spiegelkaaste
de kiepematte mit de nusten
an de potstalmure vaaste
et spekvat mit et soepenstip
de oolde kaarnmeule
sepiepen-fluities en de huppen
waor we as kiender graeg mit speulden
't is allemaole now veurbi'
misschien ok disse woorden
mar hoe 't ok is, ze bin veur mi'
de aldermooiste akkoorden

oolde brieven

al meer as vuuftig jaor beweer ik him
't was iene van de laeste brieven
die ik kreeg van oonze mem
doe ik nog een maegien was
en diende in de stad
zij schreef mij altied grif
zo om de weke of wat
en hier nog iene, die is nog van mien breur
die nog zo jong en veer van huus
et leven daor verleur
en disse kleine briefies, och,
die bin nog van de kiender
want „lieve moeke” staot d'r boven
al dattig jaor is 't leden, toch
kuj't haost niet geloven...
Mem is now al weer jaoren vot
mien breur daorginderd dood
en al die kleine kiender
bin now al lange groot

en disse oolde, gele brieven
hoe lange zollen die d'r blieden?

schoonmaek !

dekens - bedden
maantels - jassen
peulen - kussens
en matrassen
matten - lopers en gediennen
alles ziej' now an de lienden
en et fladdert in de wiend
argens goelt d'r een klein kiend
moeke het gien tied veur 't schaop
't vaalt vanzels wel in de slaop

vuvenzestig-plussers zwieten
hiel de lange dag in touw
sjouwen - varven en behangen
soms tegere mit de vrouw
„'t is me wat,” bromt lange Jelle,
ik krieg mien gerak niet iens op tied
ik zal jim dan ok wel vertellen,
as 't weer zoveer is, bin ik d'r niet

staeken

Henkie zit in de hoeke en proelt
hi'j vint et mar nuver
dat zien moeke soms goelt
want doe hi'j heur vreug:
„wat schilt d'r toch an”
doe gong ze d'r uut
hi'j begreep d'r niks van
zien vader die staekt
goelt ze daor now omme
eers zegt ze altied
hi'j wil nooit wat, verdomme!

stoppelkattien

klein poekien
in 't hoekien
van 't schuurtien
wegkreupen.
wat zit ie te trillen
zeg mi'j toch waj' willen
of bi'j' misschien bange
dat ik jow douk vange
of hej' soms gien moeke
mien aarme poeke.

hiel veul stoppelkatties,
van die kleine zwatties,
die zitten in 't hoekien
as dit kleine poekien
zo schruten te waachten
in duistere naachten
op een betien gelok,
mar wi'j hebben et zo drok.

stilte

't is zundagmorgen
prachtig weer
ik pak de fiets
gao d'r op uut
dan, aachter Nijberkoop
en Tronde
doe was et d'r
et was een wonder
daor is 't gebeurd
daor heb ik doe de stilte heurd

de bloemen in de baarms
die bluuden
et grös, dat koj' haost
gruuien heuren
gien auto en gien vliegmesiene
en ikke - liekem daor allienig
daor, aachter Nijberkoop
en Tronde
daor was et nog
et leek een wonder
ik stapte of, daor is 't gebeurd
daor heb ik doe de stilte heurd

tied

de tied kan jow van alles geven
de jaoren deur al meer en meer
hi'j gef't jow jaoren om te leven
mar hieltied nemt hi'j ze ok weer
de kienderjaoren - lachen, speulen
zo zorgeloos van dag tot dag
ik heb die jaoren nog onthullen
doe 'k de wereld as een speultuun zag
de wildzang van de maegiesjaoren
verlangens, traonen, och, waoromm'
et was de tied van wilde haoren
et heurde d'r bi'j, ok dat bekomt
soms was 't of uren daegen leken
as 't leven niet zo makk'lik was
aj' laeter aachteromme keken
was 't krek, as 't gister nog mar was...
zo vaalt de tied je uut de hanen
van dag tot dag - van jaor tot jaor
aj' op een rustpunt soms belanen
dan weet ie grif, ien ding is waor
ie tellen op, ie trekken of
mar de uitkomst kuj' veuruut niet weten
de vraoge blift van dag tot dag
wat tied wodt mi'j hier nog toemeten

warkelikhied

mien droom is uut
ik hadde 't nog zo graeg wat rekt
now is 't de hadde wark'likhied
die tot mi'j komt en waorhied sprekt
nao vuuf jaor is 't dan aend'lik vrede
de wereld trilt nao van 't geweld
en overal bin zere steden
zo vule kan niet naoverteld
daorum - laot mi'j dan ok mar zwiegen
want woorden schieten hier te kot
mar ik hope, dawwe nooit meer oorlog kriegen
dat bid ik Jow mien grote God

Berkoop, 1945.

wees je zels
aj' bliede binnen
wees je zels
ok in verdriet
schaem je niet
veur lust en zinnen
verbarg ze veur een aander niet
wees je zels in doen en laoten
vraag niet, wat zegt men d'r van
want de meensken willen praoten
as 't veur God mar lieden kan

wie bin ik?

een aander wet percies
te vertellen wie ik bin
soms krieg ik een plus
en dan weer een min
mar ik weet soms mar amperan
zels wie ik bin
wat zal dan een aander
want die kikt d'r niet in

zeer geleerde heren

jim studeren
promoveerden
deur uutperberen
in de atmosferen
mar de geveren
dat wi'j dommiet kreperen
bin aanst niet meer te keren

et lopt uut de haand
mit al jim verstaand
et maekt meensken bange
et gaot al zo lange
et is een ougries
wor in Godsnaem' toch wies!

z.h.v.k.

ik kon niet lachen
as ik wel es lachen wol
ik kon niet goelen
as ik wel es goelen wol
ik kon niet praoten
al zat ik nog zo vol
ik moch allierend mar daenken
en dat dee 'k zo vuus te meer
dan docht ik altied weer:
et is zo - ja -
ik bin z.h.v.k.*

* et huuspassienel was vroeger in bepaolde kringen
z.h.v.k. (= zonder huselik verkeer).

zoemer

branende zonne
een strakblauwe locht
et trilt op de velden
't is overal drok
et vee in de lanen
ligt rustig wat henne
de boeren die schoften
mar henne-weer-denne
et huj ligt te waachten
et moet an de kaant
kot bin de naachten
't is zoemer in 't laand!

zundagmorgen

wat lag 't d'r vredig henne om et oolde stee
et grote hiem was netties an de kaant
't was hielendal om huus kreers anharkt
en de straoties weren indweild mit wit zaand

een koppel kiepen scharrelde op et hiem wat rond
om veur heur eigen onderhoud te zorgen
daortussen wat onwennig van et volk, de hond
hi'j miste de drokte van 't bedrief op zundagmorgen

in huus zit et volkien om de grote taofel henne
elk knap verstruupt, want et wark is an de kaant
en midden op et taofelzwik et witte steven kletien
daorop et theeblik mit de bloempies en de nikkelen raand

as Mem dan mit de klontieschere de dikste kanjers knapte
en koffie in schonk, 't reuk naor keneel op zundagmorgen
as elk dan in zien stokkien stieve koeke hapte
dan beleefden wi'j de zundag zo 't leek zonder zorgen

de „Hepkema” die wodde omstebeurten lezen
men kwam daor vaeke niet an toe zo deur de dag
en in zien pakestoel zat Heit te lurken an zien piepe
en keek et heer es over, want hi'j was et gezag

Mem gong zo now en dan es even in de bienen
en schonk opni'j dan weer een koppien in
wat was et noffelik zitten dan veur iederiene
zoe'n zundagmorgen mit et hiele huusgezin

inhold

1. aende en begin	6
2. alliard	8
3. as	9
4. beknepen	10
5. berkoop	12
6. bi'j laampelocht	13
7. daank je !	14
8. december	15
9. dood	16
10. droomwereld	17
11. et kiend	18
12. et oolde klintien	19
13. et schaad over de wereld	20
14. gien wark	21
15. haast	22
16. I remember	23
17. ik heur et nog	24
18. kastmis	26
19. klein husien	27
20. kleine gloeperd	28
21. laete bloemen	29
22. meie	30
23. mien dörpien	31
24. naemloos gedicht	32
25. oolde brieven	33
26. schoonmaek	34
27. staeken	35
28. stoppelkattien	36
29. stilte	38
30. tied	39
31. warkelikhied	40
32. wees je zels	41
33. wie bin ik ?	42
34. zeer geleerde heren	43
35. z.h.v.k.	44
36. zoemer	45
37. zundagmorgen	46
inhold	47

1

Lamkje Hof-de Boer is op 29 juni 1908 geboren in Berkoop. Zolange as et Oolde- en Ni'jberkoper dörps- en karkeblad *De Dreijer* bestaot, schrift ze daor heur riempies veur. Riegelmaotig ok levert ze gedichten en verhaelen veur et Stellingwarver tiedschrift *De Ovend*, en veur de rebriek *Uut de pultrum van de Stellingwarven van de Liwwadder Kraante*. Butendat warkte ze mit an een drietal revue's, daor ze et Stellingwarfs ok zien gerak in gaf.

Van 1966 tot de begintied van de Stellingwarver Schrieversronte (1971) vulde zi'j (as ienigste haost) de leegte in de Stellingwarver schrieveri'je die ontstaon was deur et wegraeken van H. J. Bergveld en deurdad „Jouk“ (ps. van M. Bakker) een poze minder produktief was.

Sund de oprichting van de Stellingwarver Schrieversronte dee Vrouw Hof an een barg Stellingwarver aktiviteiten mit. Dat disse bundel is niet allienig een hiele riegel aorige riempies, mar toegelieke een soorte van ere doen an een vrouw die dat deur heur wieze van belangstelling en wardering wekken veur et Stellingwarfs ok wél verdiend het.

Pieter Jonker